

FAMILIA.

BUDA-PESTA

18 Maiu st. v.
30 Maiu st. n.

Va esi joi'a si duminec'a.

Redacțiunea: strad'a arbo-
relui verde nr. 12.

Nr. 38.

ANULU XIV.

1878.

Pretulu pe unu anu 10 fl.
Pe $\frac{1}{2}$ de anu 5 fl.; pe $\frac{1}{4}$ de
anu 2 fl. 70 cr.

Pentru Roman'ia 2 galbeni.

Merulu fatalu.

— Novela istorica. —

(Urmare.)

Dar atributul de „sânta“ si l'a căstigatu Pulcheria si mai tare la poporu, cu alta ocaziune, în care a stralucitu religiositatea si întieptiunea ei de statu.

Nestoriu, patriarchulu Constantinopolului, caduse în eresu, atacându onóra precuratei Nascătoare de Ddieu. La îndemnul Pulcheriei, imperatulu cu sinodulu l'a depusu, si a chiamatu la scaunulu patriarchiei pe fericitul Proclu, éra pe Nestoriu l'a citatu naintea sinodului provincialu în Efesu. Partid'a lui Nestoriu căstigându pe diregatorii imperatului, a ruptu tóta comunicatiunea membrilor sinodali cu lumea din afara, voindu a face presiune în favóra lui Nestoriu. Unu membru alu sinodului strabate si vine la Constantinopolu, mascatu în vestminte de cersitoru, spunédu imperatului pericolulu, éra imperatulu îndata Pulcheriei.

— S'a întemplatulu ceva, Teodosiu? — întrebá Pulcheria, vedédu pe frate-sau întrându îngrigiatu.

— Unu lucru neplacutu în Efesu, — fu respunsulu.

— Ce?

— Unu calugaru, mascatu cá cersitoru, vine simi anuntia curios'a scire, cá tradatorii diregatorii, sânt pe partea lui Nestoriu, si au închisu comunicatiunea sinodului cu lumea din afara.

— Ah Nestoriu! nefericitul, plag'a noastră si a bisericeii lui Christos, nemultiamitorulu, pe carele tatalu nostru Arcadiu din grația l'a redicatu pe scaunulu patriarchalu. Acestu montru ce voiesce?

Si dicédu aceste, cu ochii plini de lacrimi trage pe Teodosiu cu sine în capel'a domestica, si îngenuchându naintea altarului, asiá a suspinatulu:

— Ah! maica precurata, ajuta-mi cá sè potu salvá onóra ta si a bisericeii! Róga-te fiului teu si Ddieului nostru, sè-mi tramita ajutorulu cersescu, si sè me lumineze în timpululu acest'a de cercare!

Si cum se rogá asiá, cá si cum i-ar fi venitu unu cugetu bunu în minte, faci'a a începutu a-i straluci, si unu surisu sântu i s'a presintatu pe buze.

— Si ce dispunere ai facutu, iubitulu meu? — întrebá scolându-se, de Teodosiu.

— Tocmai pentru cá sè audu parerea ta am venitu.

— Asculta dara, si numai decât sè esecutezi dorinti'a mea. Vei demândá îndata illuminarea Efesului si a Constantinopolului, întru onóra Nascătoare de Ddieu! Pune-te si scrie ordinulu!

Si asiá a si fost. Curieri au dusu ordinulu impe-

ratescu la Efesu, carele cá fulgerulu a strabatutu la tóte clasele locuitorilor, cari cu tortie trecédu pe strate si naintea sinodului, cântau laude pentru nascătoare de Ddieu. Éra diregatorii s'au retrasu rusinati si înspraiméntati. Éra sinodulu a condamnatu pe Nestoriu. Éra poporulu, si în Efesu si în Constantinopolu, vedédu fapt'a Pulcheriei, o salutá: „Vivat sânt'a Pulcheria.“ Si vestea ei a percursu orientulu si apusulu, si din tóte pãrtile a primitu scrisori de felicitare. Ensusi Pap'a Romei Leon celu mare, i scrie: „Si s'a bucuratu sufletulu meu, si am multiamitu lui Ddieu, cá tu, iubita fica, ai căstigatu îndoitá cununa de invingere, a supra celor fara Ddieu Nestoriu si Eutiches.“⁷⁾

Éra Pulcheria, în modesti'a sa, scriá pe tóte adresele: „Meritulu este alu imperatului Teodosiu II.“ Ce sufletu nobilu! Ce amoru de sora!

Acést'a a fost Pulcheria. Asiá a decursu trebile pâna la diu'a iubileului descriu mai sus.

III.

Atenais.

În diu'a de 30 maiu, pe când Rom'a noua, Constantinopolulu, éra îmbracatu serbatoresce, în órele antemedinale, pe sióseu'a de catra Adrianopolu, se grabiau spre Constantinopolu dóue fiintie omenesci, calare. O femeia si unu barbatu. Doi calusiei sprinteni, de rasa arabica, purtau cu usórintia cele dóue fiintie.

Cine, vedédu pe acesti calareti, ar fi pututu ghici, ce rolu mare va sè jóce femeia calareti'a?

Déca cineva ar fi cutezatu sè dica cu Profetulu-Imperatu: „Bucura-te Roma noua, éca imperatés'a ta vine la tine blânda, siédédu pe mânzulu asinei“, toti l'ar fi luatulu în risu.

Si nu ne prinda mirarea! Femei'a învelita peste totu, plina de pulberea calei, de si în statur'a ei tradá órecare maiestate, totusi éra pré modesta, cá sè cuteze cineva a prognosticá o celebritate séu alta ceva. Nici ea énsasi, pe care durerea, cum vom vedé acusi, o aduce la metropola, nu visá de marirea ce o așteptá.

Pedro, unu negru africanu, barbatulu ce calariá alu doilea calu cu câtiva pasi napoi'a femeii, aretá pe semne, cá e servitorulu dómnei de nainte, cáci numai familie nobile patriciale sânt în stare a tiéné atari servitori, si ea multu puçinu a pututu fi considerata de atare, de catra privitori.

Întrându caletorii nostri pe pòrt'a de catra Adrianopolu în Rom'a cea noua, s'au îndreptatu spre

⁷⁾ Holzwarth. Weltgeschichte tom. II.

forulu Augusteonu, orientându-se de catra edificiele grandiose, de pe acea colina.

Ei au ajunsu în apropiare, tocmai când conductulu iubilaru trecea din Augusteonu spre Hipodromu. Deci au luat alta cale în drépt'a, încungiurându Hipodromulu, cá sè nu dea fația cu tumultulu.

— Pedro vré sè scie ce însemnéza adunarea acestor ómeni cá la ospetiu, — agrai servitorulu pe stapên'a sa.

— Serbatórea cetâtii, pentru înaugurarea ei, asíá se tiêne în totu anulu, si astadi sânt o suta de ani, decând stá cetatea, — respunse dómn'a lui.

— Si Pedro ar vré sè mérga acolo sè véda.

— Ba nu, iubite Pedro, tu nu esti chiamatu acolo.

— Aceia dara toti sânt chiamati?

— De buna séma.

— Pedro ar voi celu puçinu sè véda, ce facu ómenii aceia acolo în curtea cea mare? O! ce curte mare! Ce statue minunate!

— Acela e renumitulu Hipodromu, a marelui Constantinu, acolo alérga cu caii.

— Oh! scumpa dómn'a mea! haid sè mergemu si noi! Pedro are calu sprintenu, Pedro i-ar întrece pe toti.

— Ba nu, bunulu meu! Tu scii ce durere me aduce pe mine aici, nu ne putemu petrece. Dar vom cautá locu sè poti încai privi.

Si acelu locu l'au si aflatu. Erá cistern'a nu de parte de Hipodromu.

Cistern'a, nu departe de Hipodromu si de Sofia, unu quadratu adêncu de 48 m. lungu si latu, erá zidita cu pétra, si serviá de reservoaru de apa, care viniá cu apeductulu celu grandiosu a lui Valente. În pregiuru a colonada dupla formá foisóre de adapostu, si numerá 600 columne.⁸⁾

Ací ajungêndu caletorii nostri s'au opritu.

— Pedro! aici vom pausá puçinelu. Dupa ce caii voru respirá câtva tîmpu, li vei dá apa din cavatele cisternei, apoi poti privi la Hipodromu, — dîse dómn'a lui Pedro, voindu a satisface curiositatea lui, éra ea se retrase în foisoru dupa niște columne, si asîediându-se pe unu scaunu de pétra, la susurulu apei, ce cadea din apeductu, s'a predatu meditâtiunilor serióse si durerilor sale.

Tocmai atunci se audí o mișcare si sgomotu mai mare în Hipodromu. „Vivate“ si „hurra“ entusiastice resunau prin aeru, cá la sosirea órecarei persóne însemnate. Întru adevéru a sositu împeratulu cu suit'a sa în Hipodromu, lui a sunatu salutarea.

Pedro a reesítu a stá între cisterna si Hipodromu astfel, încât sè póta vedé prin portalu unele scene din Hipodromu. Elu a vedíutu, cum a suitu óre-câte persóne stalucite o logia redicata pe obelisce egiptene, in centrulu circului; si a ghicitu, cá trebue sè fia domni mari. Dupa acea a vedíutu patru carutje, câte cu patru cai spînteni, cum alergau de odata si alaturea, rivalisându pe dupa niște columne asíá dîse „mete.“ Si multu s'a miratu de costumulu persónelor de la carutje, unii albi, altii rosii, alti vênети si alti verdi.

Noi amu mai vedíutu aceste carutje cu conducatorii lor, când a trecut conductulu prin forulu Augusteonu. Teodosiu si Pulcheria s'a radícatu atunci

pe teras'a palatului imperialu, si inchinându-se statuei lui Constantin, érași au sîediutu, privindu spre conductu, pâna când a întratu în Hipodromu.

— Vedi împerate! — a sîoptitu atunci Pulcheria fratelui ei, — vedi luptatorii cei pistriti, suvenirea pagânismului; déca nu vei grígí bine de frênele guvernului, ei le potu rapí.

— Poti avé dreptu, iubita Augusta. Prevederile tale totu-de-una au fost fundate nainteá mea. Totusi cursulu ideilor tale în acést'a cestiune la momentu nu-lu potu petrunde.

— Domnitorulu genialu nici odata nu aștepta desvoltarea evenimentelor, cá sè-lu diréga faptele împlinite, si numele „mare“ s'a atribuitu acelor strabuni ai tei, cari ênsii-si au desvoltatu evenimentele, în favorulu împeriului si alu tronului.

Teodosiu s'a adêncitu în cugete la sentintî'a Pulcheriei. În bunavointî'a ei nu dubitá de fel. Dar nu putea pricepe alusiunea la gladiatorii circului, pe cari i credea neputinciosi.

— Ce potu sè face óre acești tineri, cari nu sciu alta, decât sè rivaliseze cu colórea veștmintelor lor? — întrebá împeratulu.

— Eu tocmai în rivalisarea lor de colóre vedu embrionulu partidelor lor, vedu semburele unui arbore, carele crescêndu, pune sub umbra totu ce i cade în periferia. Pe tine eu te facu numai atentu. Pericululu acum nu e aprópe.⁹⁾ Dar ai audítu urári pentru Bizantî'a? Si sè me credi cumca multi supusi ai, o! împerate, cari nu se potu împacá cu numele „Rom'a nóua“, nici cu numele „Constantinopolu“ a acestei metropole, ei viséza totu de Bizantia, coloni'a de Megara.

— Dar grecii nici odata n'au fost mai bine primiti, decât in timpulu de fația, când noi cultivámu limb'a greca, tecmai cá cea latina, si ei sânt preferiti în oficiile înalte.

— E bine, dar sè nu uiti, cá ei cu arát mai tare suspina dupa timpurile unui Licurg, Pericle, Alexandru. Înse destulu de aceste de astadata, acum e timpulu sè ne retragemu, si maiestatea ta împerate, dupa ce cei vei prândí, vei calarí la Hipodromu, cá sè plinești usulu vechiu, a te presintá si primí salutarea poporului. Dar . . . — facú Pulcheria, cautându dreptu în fația lui Teodosiu, si punêndu-si degetulu mânei drepte pe buze, si n'a dîsu nimicu mai de parte.

— Sciu, — se grabí împeratulu, — eu nu voiú laú parte la întrecere, si nu voiú remáné multu.

— Asíá sè fia, — încheiá Pulcheria si întindêndu-i mân'a spre sarutare, s'a retrasu în departamentele sale.

Teodosiu n'a remasu multu tîmpu în Hipodromu. Purtarea sa a fost de totu convenienta si maiestatica. Împartîndu câteva premie învingetorilor, a deșcinsu din logia, si încalecându calulu, s'a întorsu acasa.

N'a esítu înse prin portalulu nordicu, prin carele intrase, ci prin celu sudicu, voindu a face unu încungiuru pâna la palatu, insoçitu de Antemiu si Marcianu.

⁹⁾ Acești cocieri colorati întru adevéru s'au desvoltatu în partide, si sub Iustinianu au facutu mari turburári. Pe aceștia i-a învinsu Belisaru ducele. Cantu, totu acolo.

(Va urmá.)

⁸⁾ Astadi Bimbir Direc. Fabric'a de metasa,

S A L O N U :

Conversare cu cetitórele.

— Gödöllő. —

În vârfulu unui dealu, la umbr'a unui stegiaru secularu, scriu aceste sîre. Am voitu si eu sè me delectezu în primavér'a tinera si frumósa, în natur'a renviata; am parasitu dara orasiulu si am venitu aice, sè petrecu câte-va mominte de placere, sè me recreezu si eu.

Când cineva petrece o iérna lunga într'unu orasiu, unde abia vede cerulu, i cade asiá de bine a revedé primavér'a câmpiile si dealurile acoperite de verdétia. Atunce unu sêntiemêntu dulce petrunde totu internulu seu, par cà începe de nou a traí, si spiritulu seu sbóra mai usioru de la unu obiectu la altulu.

Spre a-mi procurá acésta placere, am vinitu si eu de asta-data aice. Si cà desfetarea mea sè fia mai deplina, n'am uitatu sè aducu si operile unui favoritulu poetu alu meu.

Ah! în padure, la susurulu riului, la frémétulu frundielor, la cânteculu paserilor, este atát de placutu a cetí poesii. Atunce par cà sîntemu mai capabili sè întielegemu mersulu ideilor, putemu sè ne înnaltiamu mai usior în sferile fantasiei, si sîntemu în stare sè urmarimu mai cu efectu sborulu geniului . . .

Éta cà mi-am si alesu unu locu potrivit. Nimica nu lipsește tabloului dinaintea mea, cà fantasi'a aprinsa sè gaséca în fia-care parte obiectele sale de desfetare. În adevéru e o panorama frumósa.

Si ieu cartea în mâna cà sè cetescu . . . Dar abia cetescu dóue trei pagire, éta cà ochii mei ratecescu pe plairile departării. Privescu, privescu, si uitu cu totulu, cà în mâna am o carte. Cetescu, cetescu, dar nu în cartea esita din tipografia, ci în cartea naturei.

În giurulu meu se 'ntinde unu semi-cercu de déluri, acoperite cu paduri si vii. Jos la picioarele lor se desfetéza orasielulu Gödöllő. De arborii cei multi, ce se afla în elu, abia îl vedemu. Numai turnurile castelului regescu se 'naltia mai sus. Acest'a e locul de petrecere alu familiei domnitóre când se afla în Ungaria.

Castelulu odinióra a fost alu principelui Grasialcovicu, despre care traditiunea spune, cà în tineretiele sale a fost unu studentu slovacu fórte saracu. Se dice chiar, cà dènsulu a conservatu în castelulu acest'a ól'a — legata cu auru — în care mânile darnice i puneau mâncarea de tóte dílele.

Cáci sêrtea lui se schimbá repede. Studentulu saracu ajunsé omu bogatu si principe. Avuti'a lui érá atát de mare, încât — precum spune traditiunea — odata imperatés'a Maria Teresia petrecéndu vér'a în castelulu acest'a, dènsulu — cà sè póta face monarhei drumu de sania — dete ordinu cà tóte cáile parcului sè se presara cu zaharu albu zdrobitu.

În timpulu din urma castelulu si totu dominiulu acest'a fu alu baronului Sina, de la care îl cumperá tíer'a, spre a-lu face donu parechei domnitóre.

La departare de vr'o 45 de minute de Budapés-ta — pe calea ferata —, situatu în mijloculu unei multîmi de dealuri cu paduri, si formându unu felu

de eremitagiu, Gödöllő este unu locu potrivit de recreatiune, — ér cà centrulu unor excursiuni vênatoresci este cât se póte de bine alesu.

Padurile giuru împregiuru, vr'o 40 de míi de jugere, sînt pline de vênaturi; si terenulu fiind de tirfa, în care nici odata nu se face tina, este celu mai potrivit pentru picioarele cáilor fugari.

Se si facu apoi aice la vênatóre, când curtea vine jos . . .

Acuma castelulu n'are óspeti. Cu tóte aceste nu este iertatu a întrá în salónele sale. Totu ce se póte vedé este parculu, care se 'ntinde sus pâna la gar'a calei ferate, unde Curtea regésca are unu salon de așteptare separatu de edificiulu publicu.

Vis-à-vis de parcu si de gara se afla dealulu celu mai de aprópe. Unu alée vechiu conduce în sus. L'am urcatu. Aice me affu acuma, si privescu jos în vale . . .

Giuru de mine se 'ntinde o padure umbrósa, cu iérba verde, în care urm'a ti-se perde. Ascultu síópt'a misteriósa a naturei, si deschidu cartea poetului meu, cà la acésta acompaniare fantastica sè-mi adâncescu spiritulu în farmecatórele umbrage ale poesiei . . .

Cetescu, cetescu . . . Dar éta cà nu departe de mine incepe sè cânte o filomela. Tonulu ei este admirabilu, me petrunde, me 'nuimesce. Ascultu, ascultu, si unu sêntiemêntu de placere vibréza în internulu meu.

Si filomel'a totu cânta. Accentele tonului seu melodiosu se légana usioru prin aeru si resuna din crénga 'n crénga. Modulatiunea ce desvólta în cânteculu seu, acusi linu acusi forte, se repetiește de echo în departare . . .

Si eu ascultu, ascultu, si uitu pe favoritulu meu poetu. Cine sè póta cetí atunce cu ánima linișcita, când lângá elu trilléza concertulu unei filomele? . . . Impresiunea nemijlocita e mai mare decât aceea ce ni se póte inspirá prin niște litere mórte . . .

Înse éta cà de-odata cânteculu fantasticu încetá. Filomel'a dóra a sburatu d'aice. Privescu, scrutezu, ascultu. Dar însedar! Tonulu ei nu se mai aude. Ce pecatu!

Cà sè-mi affu mângaiere, aruncu ochii érási în cartea. Cetescu câte-va sîre. Dar éta ce s'aude? Par cà e unu plânetu! Ba nu, e unu risetu. Séu mai bine, améndóue mestecate la olalta. Ascultu, ascultu, si vedu cà nu e nici un'a, ci unu cântecu. O turturea se draganește cântându. Dóra aștepta pe soçiulu ei . . .

Ascultu, privescu, me delectezu . . . Si uitu cartea din mân'a mea. O! déca vreti sè cetiti pe poeti, cetiti-i acasa, în singuretate, unde nimica nu conturba atentíunea ce trebuie sè ni-o absórba fantasi'a înnaltiatóre! . . .

Dar éta cà s'a datu signalulu de sosire alu trenului. Trebuie sè ne grabimu, cà sè nu întárdiamu. Adio natura verde! Paduri umbróse, vai recoróse, paseri cântatóre, remâneti cu Dumnedieu!

Sosiașu Vulcanu.

Biserica si scóla.

Cine va fi episcopu la Oradea-mare? De óra ce impartesírea nóstra din nr. trecutulu, privitóre la întrebarea acest'a, în unele parti n'a fost bine interpretata, trebuie sè adaugemu cà deslucire, cà acea șcire

se reduce numai la o desbatere consvatuitoré, înse consiliulu ministerialu *n'a decisu inca* în privint'ia personei fitorului episcopu alu Orâdii-mari.

Sinodulu arhiepiscopescu din Sibîiu, în sîedint'ia a siesea, a petrecutu mai multu cu desbaterea a supra precisării positîunii vicariului arhiepiscopescu, si în urma se primî că : vicariulu arhiepiscopescu participa la tôte sîedint'iele consistoriului si atunci când arhiepiscopulu duce presidiulu, si adeca în sîedint'ia plenaria si la senatulu la care dînsulu apartîne si cá asesoru participa cu votu decisivu, ér la celelalte senate cu votu consultativu.

Ce e nou ?

Serbarea dîlei de 10/22 maiu la Bucuresci, care este aniversarea suirii pe tronul a Domnitorului si a proclamării independint'iei României, s'a facutu cu mare entusiasm. Deminét'ia se tînu unu Te-Deum solemnu, apoi — fiindu cá Domnitorulu nu se aflá în Bucuresci — Dómn'a primî felicitările. La 12 óre se tînu unu banchetu oferitu de gard'a naționala. La 8 óre sér'a unu conductu cu tortie si musica merse la palatu spre a felicita pe Dómn'a. Acolo unu coru impositu întoná imnulu „Paz'a Dunarei“, ale carui c - vinte sînt compuse de ênsasi Dómn'a. Inspectorulu generalu alu gardei civice a oferitu unu frumosu buchetu de flori Dómn'ei, si uru altu buchetu i s'a presintatu de o delegatiune de studenti. Dómn'a, încungiurata de damele curtii sale, s'a aretatu în balconu, mulțiamindu numerosulu publicu, care o salutá cu aclamatiunile cele mai entusiastice. Mai târdiu Dómn'a a esîtu în trasura deschisa prin orasiu spre a vedé iluminatiunea frumósá, si întimpinata cu ovatiuni, se rentórsé apoi la teatrulu celu mare, unde urmá o represintatiune de gala. La intrarea Mariei sale în sala totu publiculu se sculá în picioare si întregulu personalu alu teatrului esecutá o frumósá cantata, fórte víu aplaudata si apoi urmá represintatiunea. Publiculu inundá stradele pâna târdiu.

Din caletori'a Domnitorului Românilor, pentru inspectarea armatei sale, vom mai amintí urmatórele: La 4/16 maiu înainte de miédiadi Mari'a sa inspectá trupele la Severin, dupa miédiadi vini cu trenu espressu de visitá lucrările drumului de feru precum si gar'a de la Vêrciorova; apoi se rentórsé în Severin, acordându audientie, si întrunindu la prândiu pe notabilii orasiului si ai districtului. În diu'a urmatóre visitá antâiu biserica, apoi asîediamintele publice, în școli adressá ênsusi mai multe întrebări școlarilor si școlaritielor; la o óra dupa prândiu merse cu vaporulu la Calafat, unde primarulu i presintá pâne cu sare si fu primitu cu entusiasm, sér'a urmá unu prândiu mare pe vaporu. La 6/18 maiu Domnitorulu trecú în revista lagarulu întraitu alu Calafatului; apoi trecú la Vidin, unde fu primitu cu pompa, si visitându castelulu bulgaru, mai apoi arsenalulu armatei imperiale otomane, se urcă în trasura cu tóta suit'a si merse, prin orasiulu decoratu cu drapele române, la satulu Smêrdan, unde de pe înaltîmea unei redute, care a fost luata cu multa brayura de armat'a româna, a pututu vedé întregulu câmpu de lupta de la 12/24 januarie; aice petrecú mai multu de óra, esamînându tôte si oprindu-se la mormintele bravilor ca-

diuti, si se rentórsé în portulu Calafatului, întrunindu la prândiu pe șefii militari si civili, români, turci si rusi, din Calafat si Vidin; la 8 óre se facú retragerea cu parade si faele. În diu'a urmatóre, la 7/19 l. c., la 7 óre deminét'ia Domnitorulu porní din Calafat, si antâiu se opri în dreptulu insulei Canapa, visitându loculu unde marin'a româna cufundase monitorulu turcescu, precum si lucrările ce s'au întreprinsu pentru scóterea lui de sub apa; la Lom-Palanca facú o excursiune în orasiu si pe înaltimile din pregiuru; apoi sosi la Rahova, unde primarulu orasiului îl întimpiná în limb'a româna; aice facú o excursiune pe câmpulu luptei de la 6 si 7 nov. st. v., si puse cu propri'a sa mîna o cununa pe mormêntulu maiorului Giurescu si a eroicilor sei soldati; în urma se rentórsé la vaporu si petrecéndu nóptea pe batelu în portulu Bechet, la 8/20 maiu, parasindu vaporulu, porní în trasura spre Craiova.

Toastulu principelui Carol. Primirea ce i se facú Domnitorului la Craiova fu imposita. Tóta poporatiunea în mișcare, stradele frumos împodobite, ferestile pline de dame si domni, umpleau trasur'a În naltîmii Sale cu flori si cunune. Pe la 9 óre sér'a, o imposita manifestatiune, cu musica si tortie, se facú la palatu; Domnitorulu aretându-se în balcon, a fost aclamatu cu entusiasm. În diu'a urmatóre visitându mai multe asîedîeminte publice, la mеса rosti urmatórele toastu : „Sînt astadi 12 ani, de când punédu pentru prim'a-óra piciorulu pe pamêntulu României, am declarat, cá *am devenitu Român*. Faptele petrecute de atunci v'au doveditu în destulu, cât m'am identificatu cu *tiér'a Mea*. Români'a, prin sacrificiile ce a facutu, prin viteji'a ce a aretatu armat'a sa, esîta din poporu, a câștigatu drepturi inprescriptibile la marire si la independint'ia. Cu o legitima mândria strigu dar astadi : *Sé traiésca scump'a mea tiéra*; sé traiésca Craiova, primul orasiu care m'a salutatu la venirea mea!“ Dupa miédiadi Domnitorulu, petrecutu de multi pâna la stati'a prima, plecá la Pitești, unde sosi la 5 óre si jumetate.

La Pitești Domnitorulu fu primitu cu asemene entusiasm. Buchetele si cununile, ce s'au oferitu În naltîmei Sale în caletori'a acést'a, au fost pe atât de frumóse, cât si de numeróse. Domnitorulu, pentru a face partasiá bucuriei Sale si pe Dómn'a, a ordonatu cá tôte buchetele si cununile sê fia puse într'unu vagonu si sê se tramita în aceesi di Augustei suverane la Bucuresci. Dupa ceremoniile indeplinite, agentulu diplomaticu alu Serbiei, însarcinatu de principele Milan, a remisu Mariei Sale însemnele marelui cordonu alu ordinului Tacova. La 7 óre s'a servitu prândiulu de gala. Dupa prândiu Domnitorulu a facutu o plimbare prin orasiulu iluminatu.

Diet'a a înterruptu sîedint'iele sale, din caus'a cá s'au întrunitu delegatiunile. Sîedint'iele se vor rencepe la 12 june.

Suvenirea mortilor.

Ignatiu Szabó, preotu în Tireamu, comit. Satu-mare, a repausatu la finea lunei trecute.